

[Arbejdsministeren]

lionser arbejdsløse, og at desværre intet på i hvert fald kort sigt tyder på en ændring i positiv retning.

Jeg bliver også nødt til at sige, at en række af de lande, der fører en økonomisk politik, som politiske partier i dag har anbefalet som et universalmiddel til at afskaffe arbejdsløsheden, har langt større beskæftigelsesproblemer, end vi kender til i Danmark. Jeg tror ikke, at man skal foregøgle sig, at man ved f. eks. at slå ind på den engelske vej: skære kraftigt i de offentlige udgifter, øge profitterne stærkt i erhvervslivet og så klare problemerne over en stram pengepolitik, har noget universalmiddel til at løse arbejdsløsheden – tværtimod.

Men selv om problemet er internationalt i karakter, fritager det ingen i denne sal eller i dette land for et ansvar for at yde det maksimale af, hvad der kan ydes for at få tallet ned, enten ved at skabe arbejdspladser eller ved at skabe uddannelsespladser, der senere kan føre til arbejdspladser.

Jeg synes, det er positivt og tjener folketiltinget til ære, at der i næsten alle partiernes ordføreres indlæg blev demonstreret en vilje til at opnå dette mål, nemlig at yde det maksimale af, hvad der kan ydes, for at nedbringe arbejdsløsheden. Man bør måske gøre en enkelt undtagelse, venstresocialisterne, for at være helt fair. Når man lytter til hr. Kurt Hansen, kan man få det indtryk, at det værste, det mest nederdrægtige, der kan overgå en arbejdsløs i det danske samfund, er et tilbud om arbejde. Men bortset fra denne frygt for arbejde til de arbejdsløse er det det modsatte, den positive vilje, der har præget indlæggene fra partierne. Selv hr. Bertel Haarder kan i en svag stund komme til at sige noget positivt om problemerne.

Jeg tror, at denne positive vilje hos partierne fra det konservative folkeparti og ud til socialistisk folkeparti afspejler grundlæggende holdninger og forventninger i befolkningen. Vi møder, når vi taler med arbejdsmarkedets parter, en meget betydelig vilje til at nå resultater, og i de konkrete forslag, der er lagt frem fra regeringens side, og som hr. Bertel Haarder kun havde hånsord tilovers for, er der tale om en massiv opbakning fra arbejdsmarkedets side til at nå et resultat på dette grundlag. Jeg kan sige, at noget tilsvarende gælder kommunerne. Jeg tror, at det afspejler befolkningens holdning. $\frac{3}{4}$ af de

adspurgte gav til kende på befolkningens vegne i en opinionsundersøgelse for nylig, at efter deres opfattelse var arbejdsløsheden det absolut alvorligste samfundsproblem. Jeg tror, at denne holdning i befolkningen har fundet vej ind i folketinget, og debatten her i dag har givet dette udslag.

Men den har ikke blot givet dette udslag. Vi kan også i de forhandlinger på det private arbejdsmarked, som nu for de fleste områders vedkommende står foran deres afslutning, se en lignende optagethed i forhold til arbejdsløshedsproblemerne. De afstemningsresultater, der nu foreligger, demonstrerer med al ønskelig tydelighed, at det store, det alt overvejende flertal af lønmodtagere i det danske samfund prioriterer arbejdsløshedsbekæmpelsen over alt andet, og at der i de resultater, man har opnået i overenskomstforhandlingerne på arbejdsmarkedet fra begge sider er givet løsning af beskæftigelsesvanskelighederne en førsteprioritet.

Af nogle af de tal, der er blevet nævnt i offentligheden om resultatet på arbejdsmarkedet, kan man få det indtryk, at det set ud fra et konkurrenceevneforbedrende synspunkt er et ringere resultat end det, der er opnået ved de svenske forhandlinger. Hertil kan jeg kun sige, at vi selvfølgelig er parate til at belægge det med tal og beregninger. Efter vores vurdering ligger resultatet på det private arbejdsmarked i Danmark betydeligt under det resultat, der er opnået i Sverige, og det vil altså sige, at det i forhold til det svenske resultat skulle give en forbedring af den danske konkurrenceevne.

Dette kan også understrege noget, som jeg tror det er vigtigt at slå fast. Vi løser ikke arbejdsløshedsproblemerne i Danmark alene igennem uddannelses- og beskæftigelsesinitiativer, uanset hvor fornuftige disse måtte være. Der må en bredt anlagt strategi til. Regeringen har fremlagt og fået tilslutning i folketinget til en beskæftigelsesplan for 1981 på ca. 5½ mia kr., hvoraf halvdelen direkte tager sigte på at styrke erhvervenes situation. Vi har i et samarbejde med en række partier gjort fremskridt for at opnå en forbedring af situationen inden for bygge- og boligområdet, og vi må fortsætte disse bestræbelser i lyset af de uhyggelige beskæftigelsestal, der tegner sig i denne sektor.

Vi har i forbindelse med forhandlingerne om landbrugets fremtidige forhold og andre